

Landet have en Folkekirke. I Grundloven er denne bestemt saaledes, at det er den evangelisk-lutherske. Man har altsaa den Gang forudsat, hvad der vel ogsaa var rigtigt, at Flertallet af det danske Folk sluttede sig til denne Kirkeafdeling, fandt deres kristelige Krav bedst repræsenterede og fyldestgjorte der, og derfor var det den evangelisk-lutherske Kirke, der fra Statens Side skulde have Støtte. Dermed er ikke sagt, at der ikke er andre Kristne end dem, der ere indenfor den evangelisk-lutherske Kirke; der er ikke udtalt nogen Dom om dem, der slutte sig til de andre større eller mindre Trossamfund. Der er kun sagt et eneste bestemt der, nemlig det, at de, der føle deres aandelige Liv og kirkelige Interesser repræsenterede gennem denne Kirke, have Ret til at være Medlemmer af denne Kirke og have Ret til at faa Statens Understøttelse. Det er ogsaa det, der er blevet tydeliggjort ved Lovforslagets § 5, hvor der staar, at alle de, som slutte sig til et Trossamfund udenfor Folkekirken, hvis Lære og Ritus paa afgørende Punkter ere i Uoverensstemmelse med Folkekirkens, og de, der stille sig i bestemt Modsætning til Folkekirken ved at sætte et andet Samfunds Orden i Stedet for Folkekirkens Sakramenter, ikke ere Medlemmer af Folkekirken. Dette er fuldkommen i sin Orden, og det er for saa vidt ogsaa tiltraadt af hele Udvalget, at saadanne ikke bør være Medlemmer af Folkekirken. Men jeg synes, at der fremkommer en Uoverensstemmelse, naar det dog fra enkelte Sider lyder saadan, som om der indenfor Folkekirken bør være uindskrænket Valgret og Valgbarhed for alle, som formelt staa som Medlemmer af Folkekirken, selv om de maaske meget mere afgørende end nogen af dem, her er Tale om, staa udenfor Folkekirken, maaske staa som selve Kirkens Bekæmpere, Fornægttere og Modstandere eller staa som fuldstændig ligegyldige, der ikke have det mindste med den evangelisk-lutherske Kirke at gøre; det vilde, synes mig, være meningsløst, om saadanne kunde have eller skulde have den afgørende Indflydelse paa Folkekirkens Sager og skulde kunne tilsidesætte de Folks Krav, som føle deres kirkelige og aandelige Krav og Interesser repræsenterede gennem den evangelisk-lutherske Forkyndelse og Bekendelse og gennem det Arbejde, der gøres gennem denne Folkekirke.

Men jeg ser jo saa godt, at det er meget vanskeligt at sætte noget bestemt ind i en Lovparagraf om disse Forhold. Jeg mener dog, at det burde tydeliggøres

bedre, end det er sket i Loven. Allerede i § 4, hvor der er Tale om, at de, som ønske Optagelse paa den særskilte Valgliste for Folkekirkens Medlemmer, skulde melde sig, burde det have været tydeliggjort nøjere, at der her egentlig kun er Tale om dem, der virkelig have aandelige, kristelige og evangelisk-luthersk kirkelige Interesser og føle disse repræsenterede gennem Folkekirken. Dette har man imidlertid ikke gjort. Men jeg mener i alt Fald, at een bestemt Fordring maatte man stille i Modsætning til de Krav og Bøster, som lyde saa meget rundt om fra, ogsaa herinde, at Folkekirken egentlig kun er en borgerlig Institution. Jeg siger, det er den ikke. Den er først og fremmest et kristent Samfund, et virkeligt Samfund af Mennesker, som ordne sig indenfor det borgerlige Samfund paa den Maade, de mene det tjener den kirkelige og kristelige Bevægelse bedst; og det bør efter min Mening tydeliggøres og forstærkes gennem den Erklæring, som de valgte Menighedsraadsmedlemmer skulde afgive. Jeg kunde have ønsket, at denne hellere var affattet paa en anden Maade, men da jeg ikke har kunnet finde tilstrækkelig Tilslutning hertil, har jeg ment paa Sagens nuværende Standpunkt at burde indskrænke mig til at stille det Ændringsforslag, jeg har nævnt, et Ændringsforslag, der gaar ud paa en Tilføjelse til den Erklæring, de skulde afgive om, at de ville røgte det dem betroede Hverv i Troskab mod den danske Folkekirke. De skulde endda, som der staar, erklære det paa Ære og Samvittighed. Det er egentlig et noget strengt Løfte, de afgive; det er jo for saa vidt næsten en Edsaffæggelse; i mange Forhold træder jo efter vor Lovgivning et saadant Løfte i Stedet for den højtidelige Edsaffæggelse; men det skal jeg ikke fordybe mig mere i. Men i den Erklæring vil jeg altsaa have tilføjet, at naar de ville arbejde i Troskab mod den danske Folkekirke, skal det være saaledes, at den „kan byde gode Vilkaar for den kristne Menigheds Liv og Vækst“. Det skal være Understrømmen i alt det Arbejde, som gøres af Menighedsraadsmedlemmerne; det maa gaa ud paa at gøre Folkekirken i Stand til at tilfredsstille de Krav, der stilles fra den kristne, levende Menigheds Side, og muliggøre dennes Liv og Vækst indenfor de folkekirkelige Rammer, saa Menigheden kan have Mulighed for at brede sig og vokse fra Dag til Dag. Det maa være Hovedformaalet, og de, der ikke kunne være